

ženin je človek brez značaja, brez vesti in srca. Ko-
nečno ostali smo sami v dvorani: stara gospá namreč,
jaz in nevesta, ktera pa ni nič govorila in menda tudi
nič slišala; kakor kamnit kip sedela je nepremična in
gledajoča pred-sé. Tudi meni je bilo tako hudo pri
srcu, da nisem mogel dalje gledati tužne sirote; grem
toraj iz grada doli na polje, ter premišlujem, kaj da
je storiti v tej zmotnjava. Tu mi pride na misel, da
naj poiščem Ljudevitovega strežaja, ter ga vprašam, od
kod je prejel list, ki ga je bil med obedom izročil go-
spodu. Najdem ga kmalu, al bil je ves preplašen in
oparjen. Pravil mi je, kako ga je gospod njegov stra-
hovito ozmerjal s tako ostudnimi psovkami, kakoršnih
še ni nikdar čul iz njegovih ust, in to zato, ker pisma
ni v hipu, ko ga je prejel, za njim prinesel. Dospelo
pa je bilo pismo ravno, ko smo se mi k venčanju v
cerkev odpeljali. Dalje je pripovedoval strežaj, da mu
je gospod med obedom zaukazal osedlati konja, ter
skrivaj ga peljati skozi zadnje duri, in da naj ga čaka
kraj gostooobraščenega loga. Strežaj je storil, kakor mu
je ukazano bilo. Zdajci prihitel je gospod za njim, dal
mu listič za nevesto, urno zajahal konja, njemu pa je
še ves nevoljen zaukazal, dokler se svatje ne razidejo,
naj nikomur nič o tem ne pové, listič pa naj skrivaj
Milici dá. Potem pa je odplul gospod proti cesti, in
kmalu izginil za prašnimi oblaki, ki so se dvigali izpod
kopit ko ptica dirjajočega vranca.“

„Slišavši to naznanilo nisem mogel mirovati. Zau-
kažem si tudi jaz osedlati najživahnejšega konja, ter
odjaham proti bližnej poštni postaji, kamor sem že v
pozni noči dospel. Tukaj mi je povedal poštar, da je
Ljudevit K. pred tremi urami v največi naglici v nalašč
najeti poštni kočiji dalje odpotoval, in da ni imel s seboj
nikakega spremljevalca, in tudi nobene druge reči; bil
je le prav lahno, praznično opravljen in nenavadnega
srditega obraza.“ (Dal. prih.)

Gašpar pa njegova svoboda.

Spisal Fr. Zakrajšek.

Gašpar duhta tam v borjači,
Oh, kako zamišljen je!
Nekaj mu zdaj misli vlačí
Grozno, grozno sém ter tjé.

Kaj mu nek znač čela sije?
Kaj mu tak žarí v očeh?
Glej, njegove domišljije
„Svóboda“ je strašni meh.

Svóboda — oj zlato slóvo! —
Talisman za vse ljudí,
Prerodí se svet na novo,
Gašparju se 'z ust cedí.

Prišli spet so časi mane,
Bog utrdi le čeljust;
Ker življenje skor postane
Odsihdob le večén pust.

Tice pečene na cente
Priletijo dol na tla,
Meneštre, močnika, polente
Ne bo treba več domá.

Zajc po polji ne bo stikal,
Kar v stran zdaj s pušico!
Sam na raženj se natikal,
Sam se pekel, belil bo.

Da! le usta bo odpiral,
Gašpar brusil bo zobé,
Vse sladkobe bo požiral,
Glej, v klobuk se smeje že!

Jel kljunače, jerebice
Kakor sirkov kruh zdaj bo,
Štruklje s sirom in potice
Kar ob cest' nahajal bo.

Krvavice — vulgo mul'ce —
Danke in klobase vprek
Tam po gozdu kakor čul'ce
Bo pobiral, — dober tek!

Srake zginejo in kavke,
Mrčesov ne bo več klet,
Polovino ino davke
Bo plačaval, kdor bo htel.

Teletino in piščance,
Pa meso, al ne od konj,
Žlahtno vince ino žgance,
To dobí on vse zastonj.

Tak si Gašpar domišljuje
Zdaj prihodnje svoje dni,
Smelo žitje v zvezde kuje:
Epikur ostrmel bi!

Dopisi.

Iz Gradca 6. marca. — Prvi dan t. m. je bil
gledé na narodni napredek jako važen dan tukajšnjim

Slovanom. Dobili smo slovansko društvo in krstili ga
„Slovanska beseda“. Vsako domoljubno srce je uže
davno čutilo, kako živo potrebno je v vélikem mestu,
kakor je Gradec, ki šteje na tisoče in tisoče prebival-
cev raznih slovanskih plemen, središče, ki tujcu vsaj
nekoliko nadomestuje preljub domovino, spominja ga
častitljivih domačih šeg in navad, stavi jéz potujčevanju,
ki ne miruje prej, dokler človeku ne zatara zadnje
iskrice slovanskega čuta v srci in ki brati to, kar si je
uže po krvi sorodno. Mnogo se je uže prej posveto-
valo, kako bi se tako društvo dalo ustanoviti; vselej pa
je spodbil početje ali tuji upljiv ali pa različni drugi
zadržki. Da je lastna mlačnost in neki indeferentizem,
ki se tako rad polastí človeka, uže kaj časa bivajočega
na tujem, na često oviral začeto delo, to je, žalibog!
tudi res, in tako je ostalo zmirom vse pri starem. Člo-
vek se je moral le čuditi, ko je našel toliko svojih ro-
jakov tu; al v srce ga je moralo zboosti, ko je videl, da
se še celó poznajo ne, da drug za družega ne vedó.
Res, da smo imeli „Slovenijo“, ktero je pred tremi leti
nekoliko rodoljubnih dijakov tukajšnjega vseučilišča
ustanovilo z namenom, da bode sčasom podloga večemu
društvu, toda „Slovenija“ je ostala le dijaško društvo.
Dijakom ni bilo dano dvigniti se više, kakor jim dopu-
ščajo skromni dohodki. Tirjatvam sedanjega časa in
občnim potrebam pa tako društvo ni več moglo ustre-
zati. Imeli smo tudi česko pevsko društvo, v katerem
so se shajali večidel le Čehi, a tako smo bili razcep-
ljeni in bratje tujci med seboj. Da se tej neslogi v
okom pride, podalo si je nekoliko prvakov tukajšnjih
slovanskih rodoljubov bratovske roke in ustanovili so
vsem zaprekam vkljub novo večje društvo. Na prapor
so mu napisali krasno načelo: pospeševati omiko, buditi
narodno zavest in pod svojim krilom, kakor druga očet-
njava na tujem, zediniti tukajšnje sinove in hčerke vseh
slovanskih rodov, kajti le sloga in vzajemnost nam more
dati boljšo bodočnost. Posebne zasluge pa, da je iz go-
rečih želj postala resnica, imajo vrli naši bratje Čehi.
Slava jim! — V nedeljo, prvi dan marca meseca je
imelo društvo „Slovanska beseda“ prvi svoj občni zbor.
Za prvomestnika je bil z enim glasom naš občespošto-
vani mladi učenjak in slovenski literat gosp. profesor
dr. Gregor Krek izvoljen. Gospod dr. Krek ima
vse sposobnosti za svoje mesto, zato se nadjati smémo,
da bode društvo z njegovim vodstvom izvrstno rešilo
svojo važno nalogo. Vodja pevskega odseka je naš
slavnoznani skladatelj gospod dr. Benjamin Ipavíc,
telovadstvo pa vodi izborni tolovadec g. Viljem Ponc,
po rodu Čeh, ki se je izuril pri praškem „Sokolu“. Šte-
vilo udov narašča dan na dan in to nam daje nado,
da bode društvo kmalu na trdnih nogah. Hvaležnega
srca zakličemo tedaj vrlim ustanoviteljem: slava! mla-
demu društvu pa: Bog daj srečo! (J-065. *)

Maribor 27. sveč. R. — V nedeljo 23. svečana
je bil v narodni naši čitalnici ples v kostumih. Gospoda
Berdajs in Gerber sta prevzela vodstvo tej veselici.
Vabilo se je razun članov čitalničnih tudi mnogo drugih
Slovanov iz mesta in okolice. Ob osmih zvečer je bil
lep venec gospej in gospodičin, pa tudi veliko gospodov
v krasni dvorani zbranih. Sprejemal je gosp. Berdajs
goste in pa člane, voditelj plesa bil je gosp. Gerber.
Veči del gospodičin je prišlo v rokoko-kostumu, med
gospodi se je našel Poljak, Kanak, Anglež sè svojim
žokajem itd. Izvrstno je bil po g. Gerberju vredjen
koton. Med počitkom smo zopet slišali narodno našo
pevsko društvo, od kterege že dolgo ni bilo ne duha
ne sluha. Do zjutra je trajala zabava, da je bilo ve-
selje. Naj konečno še apeliram na sl. odbor čitalnični,

*) Dobro došlo nam bode obljubljeno.